

איש לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פדולוי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש כז אייר תשע"ב: הדלקת נרות - ירושלים 6:56 תל-אביב 7:11 חיפה 7:04 מוצאי שבת - ירושלים 8:13 תל-אביב 8:15 חיפה 8:17 ר"ת 8:48

פרשת בחוקותי

זיכוי והטבה לרבים

ככל שירבה אדם בעצמו ובעם ישראל את לימוד התורה וקיום המצוות, כן ייטיב עם העם! נלמד מהפסוק: "אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו... וישבתם לבטח בארצכם ונתתי שלום בארץ... וחרב לא תעבור בארצכם" (פרק כ"ג, ד, ו)

נמצאנו למדים, כי מי שחפץ באמת ובתמים לתרום תרומה נכבדה ומכרעת להגנת העם והארץ. מי שחפץ באמת לסייע להדפיפת האויבים ומיגורם ובהשגת שלום ובטחון. אין לו אלא למלא וליישם את אותם הוראות המפורשות בתורה: לעמול בלימוד התורה ולקיים מצוותיה! כי רק על ידי אלו מובטח שלום ובטחון בארץ. וממילא, ככל שיותר יתרבה לימוד התורה וקיום המצוות בעם, כן תגדל ותתחזק רשת ההגנה והבטחון.

מובא בזהר הק' (פר' ויצא כח-כד) על הפסוק בתהלים "אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר". היינו ששמירת העיר על ידי הקב"ה תלויה בלומדי התורה, ובזכות לימוד תורתם, העיר קיימת ועומדת, ולא בכח האנשים החזקים שינשם בעולם. זהו פירוש הפסוק: "אם ה' לא ישמור עיר" - היינו אם לא יעסקו בתורה, ועקב כך יסיר ה' את שמירתו מהעיר ח"ו. אזי "שוא שקד שומר" - אף אם השומרים יהיו החזקים שבעולם, לא יצליחו להציל את העיר מחורבן.

ומכאן שכל מי שדר בארץ הזו חייב לישא בנטל הבטחוני שוה בשוה, ועליו לעסוק בתורה יומם ולילה, ואינו יכול להשתמט מהשרות בתרוץ (הנובע מחוסר מידע בסיסי) כי הוא "תורם" כביכול לבטחון העם בשירותי "הצבאי" או "האזרחי", כי מי שיוזע את המקורות לזכותינו על ארץ ישראל, חייב להיות מודע גם לעובדה הפשוטה הזו המפורשת במקורות (ושאין חולק עליה) ששמירת הארץ תלויה אך ורק בלומדי התורה כאמור, וממילא אינו יכול להפיל את כל הנטל הבטחוני רק על כתפי המיעוט החרדי שמיגע עצמו בתורה במסירות ובעוני. ואילו הוא יפטור עצמו ב"שלום עלי נפשי". הוא גם לא יכול להתחמק בטענה שהדבר קשה לו להיות ספון בבית המדרש, או שלא חינכוהו והדריכוהו כיצד ללמוד את התורה, כי בזמננו יש אפשרות גישה לכל אדם לתקן את חוסר השכלתו ולרכוש דעת. במיוחד כשהדבר בנפשינו, כאשר אנו קוראים מפורשות בתנ"ך ובכל מקורות הקודש של היהדות, שלימוד התורה הוא עוגן ההצלה היחיד שיש לנו כנגד כל צר ואויב, ואין בלתו.

וכפי שדרשו חז"ל (מד"ר תולדות): "הקול קול יעקב..." - בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אין ידי עשוי שולטות. וכן אמרו (במד"ר קדושים): בני עסקו בתורה ואין אתם מתייראין משום אומה. (ועוד הרבה כיו"ב ואכמ"ל)

אשר על כן, עד כמה מוטלת האחריות על ציבור לומדי התורה להזהר במיוחד שלא להרפות חלילה משירותם הבטחוני החיוני, ועליהם לעשות כל שביכולתם בלימוד התורה, כדי למנוע מבעוד מועד כל סכנה מאחינו בית ישראל יושבי הארץ, ולא להיות חלילה בבחינת "מאבד עצמו לדעת" רח"ל.

תורה מגינה ומצילה
בתקופה בה שלח הצדיק רבי שמחה בונים מפשיסחא זצ"ל את ידו במסחר, נכנסה יום אחד אשתו אל חצרו בבחלה והודיעה לו בקול רועד, כי שוטרים מתכוונים לערוך חיפוש בבית ולהעליל עליו עלילות רעות. "אין מקום לפחד" - השיב הרבי לרבנית המבוהלת, ובעוד השוטרים פוקדים את הבית, התיישב רבי שמחה בונים ללמוד. עד מהרה עזבו השוטרים את הבית במפתיע מבלי לפגוע במאומה. אור"ז נכנסה הרבנית רגועה אל חדרו של רבי שמחה בונים ומצאה אותו כשהוא שקוע בלימוד התורה, עד כי כלל לא חש במתרחש סביבו...
לאחר זמן שאלה אותו הרבנית, האם לימודו היה עצה כנגד השוטרים. השיב לה הרבי: "והרי מקרא מפורש הוא (בתהלים קיט-צט): "לי קו רשעים לאבדני - עדותך אתבונן..." יינה ש"ת-אבות

התרופה הטובה ביותר...
יהודי בפרשבורג חלה אנושות והגיע עד שערי מות. בימים ההם לא היו תרופות למחלות השונות כבימינו. הרופאים הביעו פסימיות באשר לסיכוי של החולה להרפא.
**באו בני המשפחה אל הגאון רבי שמעון סופר זצ"ל וסיפרו לו על מצבו הקשה של אביהם. הוציא להם הגאון מצוארו את הצעיף שבו התעטף, מסרו להם והורה להניח את הצעיף על מצחו של החולה, והבטיח כי בעזרת ה' יקום החולה ממחלתו. ואכן, תוך זמן קצר הבריא החולה לפליאת הכל...
שאלוהו תלמידיו: האם השתמש במקרה הזה בשמות הקודש? נענה בשלילה והסביר: צעיף זה הנמצא על צווארי, סופג את עמל התורה הקדושה שאני הוגה בה תדיר, ומכיוון שהתורה היא המרפא לכל התלואים בעולם, הרי ש"ספיגה", זו כמוה כסמי המרפא הטובים ביותר...
תולדות ר"ש סופר**

שלימות בחסד

שלימות בגמילות חסד -

כאשר נעשה באופן המועיל

והנוח ביותר לזולת!

נלמד מהפסוק: "ונתתי גשמכם בעתם" (פרק כו"ד)

ואמרו חז"ל: מהו בעתם? לא שכורה [שלא תשתה יותר מדי] ולא צמאה אלא בינונית. דבר אחר: בעתו - בלילי רביעית ובלילי שבתות. ופירש רש"י: שאין טורח על בני אדם דאין הולכים בדרכים (תענית כב:). עוד אמרו חז"ל (מד"ר לה"ט): בימי הורדוס המלך היו גשמים יורדים בלילות, ובשחרית נשבה הרוח ונתפזרו העבים וזרחה החמה, נתנגבה הארץ והיו פועלים יוצאים ועוסקים במלאכתם, ויודעים שרצון אביהם שבשמים הם עושים.

אדם שגומל חסד לחברו, מדביק עצמו במדותיו של הקב"ה ועולם חסד יבנה. ומובא במעם לועז (אבות) מהספרים הק', שיש בשמים מלאכים הממונים על גמילות החסד שעושים ישראל למטה. וכשמדת הדין מקטרגת על ישראל מראים אותם המלאכים החסד שעושים ישראל, והקב"ה מרחם על ישראל, מפני שהוא יתברך חפץ חסד הוא. ואם כן, ראוי גם לאדם להתנהג במדה זו, שאפילו אם רואה בחברו דבר רע, אבל יש בו צד טוב. יסיר כעסו מעליו.

כתב החפץ חיים (בספרו **אהבת חסד** - ח"ב פ"ג): "הנה באמת כל אדם רוצה שיתנהג השי"ת עמו במדת החסד והרחמים, אבל זה גופא הולך גם כן בדרך האמת והצדק, שהרי ידוע הוא, שלפי מה שהאדם מתנהג במדותיו בעולם הזה, כך הוא מעורר כנגדו למעלה בשרשי העליונים. אם דרכו להתנהג עם אנשים במדת החסד והרחמים, אזי הוא מעורר כנגדו למעלה את מדת הרחמים, ומרחם השי"ת על העולם בשבילו, וזוכה גם כן שיתנהג עמו השי"ת במדה הזו בשעה שהוא צריך לרחמים. (וכן להפך).

ומעתה - מוסיף הח"ח - נבין היטב על מה זירז השי"ת את האדם בכל התורה למדה זו. דהנה ידוע שהשי"ת "חפץ חסד הוא" כמש"כ בפסוק, ורוצה שיצאו בני ישראל זכאים בדינם לעתיד לבוא ולא חייבים ח"ו, לכן ציום בכמה מקומות ללכת בכל דרכיו, שהם דרכי הטוב והחסד, כדי שיוכל להתנהג עמהם לבסוף גם כן במדה זו.

דוד המלך אמר בתהלים (פ"ב): "לדוד שמרה נפשי כי חסיד אני". וראה מה שדרשו על כך חז"ל בגמרא (ברכות ד.). נשאלה השאלה: כיצד זה משבח דוד ומכנה עצמו בתואר חסיד, והרי אדם העושה מעשה חסד ומפרסמו, מנכים לו משכר המצוה שעשה?

וביאר הגאון **רבי איסר זלמן מלצר** זצ"ל: כאשר מתפאר אדם ומפרסם שאיש חסד הוא, הרי רבים משכימים לפתחו ומבקשים עזרה. ובוודאי, כאשר תולה שלט על ביתו שדלתו פתוחה לכל מי שזקוק לעזרתו. הוא שאמר דוד המלך "כי חסיד אני". הוא פרסם והודיע שדלת ביתו פתוחה בכל עת ובכל שעה לענות לשואליו ולהשיב להם דבר הלכה.

כיצד יתעורר אדם לעשיית חסד? מיעץ **החפץ חיים** (בספרו **אהבת חסד** ח"ג פ"ח) "על ידי, שיתבונן תמיד בכתובים ובמאמרי חז"ל המספרים לנו בגודל שבח המדה הקדושה הזו, ויתברר ויתאמת אצלו שזה הוא רצון השי"ת שנגיל עצמינו להתנהג ברחמים ובחסד עם זולתינו. כדכתיב "ללכת בכל דרכיו". ובזכות זה יתחסד עמו השי"ת גם כן בכל עניינו.

בכל עת ובכל מצב...

אצל כ"ק האדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל, לא היה חדר המתנה ולא היו צריכים לחדר המתנה. שכן תמיד, בכל עת, היה הבית פתוח לכל דורש, ללא עתים קבועים וללא הגבלה. הדלת מעולם לא נמצאה סגורה, הן באמצע הסעודה והן באמצע השינה, הן ביום והן בלילה בשעות המאוחרות. כל הלילה היה נר דולק, ולא קרה מימיו של הרבי שאחד יחזור ריקם מחמת עיכוב ממנו שלא יכל לקבלו מאיזו סיבה שהיא, כי תמיד היה נכון ומוכן לדורשים את פיו, במסירות נאמנה...

פעם התדפקה אשה על דלתו של רבי שלמה, והיה זה בשעת לילה מאוחרת מאד. אותה שעה שכב האדמו"ר על ערש דוי סובל יסורים קשים. לא רצה נאמן ביתו לפתוח את הדלת לאשה במצב כזה, ובשעת לילה כה מאוחרת. אולם רבי שלומק'ה פקד עליו לפתוח את הדלת ולהניח לאשה להכנס, לשטוח את ליבה. החסיד ניסה לדבר על ליבו של הרבי כי הוא זקוק למנוחה, ובמיוחד כאשר הוא חולה ובעל יסורים. אך רבי שלומק'ה נענה ואמר: "כיצד אוכל לנוח, בשעה שעומדת אשה בחוץ ולבה מר עליה!..."

צדיק יסוד עולם - זוועהיל

חסד וענוה נפגשו...

הרב פישל הניג ז"ל מירושלים סיפר מעשה מופלא על **כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש** זצ"ל, שכאשר ביקר פעם בניו יורק והלך לתומו ברחוב איסטערן פארקוויי, הבחין לפתע באדמו"ר כשהוא צועד לכיוון ביתו. בתוך כך הוא רואה יהודי שהולך לאיטו וסוחב שתי מזוודות כבדות. הרבי עבר לידו והציע את עזרתו לאיש שנענה בשמחה, וכך צעדו שניהם בשדרה המרכזית, כאשר כל אחד מזוודתו בידו...

הרב הניג שראה זאת נבהל לראות את הרבי סוחב את המזוודה, אך לא היה לו את האומץ לגשת אל האיש ולעורר אותו בנוכחות הרבי, התחיל לעורר רעש על מנת שאותו יהודי יסתובב אליו ואז יוכל להעמידו על זהותו של האיש שנעזר בו, אך לא הצליח.

בעודם צועדים, שמע הרבי את היהודי שהולך עמו משמיע אנחות, כאשר שאלו על מה נאנח, השיב הלה שהמזוודה שנושא, קשה עליו מאד. ללא אומר ודברים, לקח ממנו הרבי גם את המזוודה השניה וכך המשיכו שניהם בהליכתם, כאשר שתי המזוודות הכבדות בידיו של הרבי.

הרב הניג שפסע מאחוריהם לא יכול יותר להבליג, הוא התקרב אל האיש מהצד ורמז לו שהיהודי שנושא את מזוודותיו הוא לא אחר מאשר האדמו"ר מליובאוויטש בכבודו ובעצמו.

כאשר שמע זאת היהודי, נבהל מאד, הוא עצר מלכת תפס ראשו והחל לזעוק: "אוי מה עשיתי השתמשתי ברבי לצרכי הפרטיים..." הרבי שמע דבריו ביטלם מיד והשיב בפשטותו האופינית: "ומה עם מצות עזוב תעזב עמו, האם מצווה זו ניתנה רק לאנשים מסויימים ולא לי...!!"

"איך אפשר לעזוב יהודי בצרה?"

אנשים רבים היו מתקשרים אל הגאון **רבי בן ציון אבא שאול** זצ"ל ללא הפוגה ואף בשעות המאוחרות של הלילה, ומתוך אהבת חסד ללא גבול היה עונה לכולם בסבלנות ובמאור פנים.

פעם שהה אחד ממקורביו בביתו כי הוצרך ללכת עמו למקום מסויים, והנה לפתע מצלצל הטלפון. הרים רבי בן ציון את הטלפון וענה תשובה בהלכה, עוד הוא מתקדם לכיון היציאה ושוב מצלצל הטלפון ושוב ענה רבי בן ציון. בפעם השלישית פקעה סבלנותו של המקורב ואמר: "אי אפשר כך, צריכים ללכת!!"

ענה רבי בן ציון לעומתו: אי אפשר ללכת, אולי עומד מאחורי הטלפון איש קשה רוח הנמצא במצוקה וצריך את עזרתך, איך אפשר לעזוב יהודי בצרה?"

האיר המזרח

ברכת השלום

אין ברכת הארץ אלא בזמן ששורר שלום בין איש לרעהו !

נלמד מהפסוק: "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד" (פרק כ"ו)

וכתב רש"י: שמא תאמרו הרי מאכל הרי משתה אם אין שלום אין כלום, תלמוד לומר אחר כל זאת "ונתתי שלום בארץ", מכאן שהשלום שקול כנגד הכל, וכן הוא אומר "עושה שלום ובורא את הכל". והרמב"ן פירש: "ונתתי שלום בארץ" - היינו שלום שיהיה בינכם ולא תלחמו איש באחיו, וכן פירש האור החיים, שפסוק זה מכוון על בני ישראל.

הגרי"מ שכטר שליט"א כותב בספרו (לקט אמרים) כי סלע המחלוקת המתעוררת הרבה פעמים בין אדם לחברו או בין איש לאשתו נובע מכך, שכל צד מרגיש שהוא הנותן והמשפיע יותר ממה שהוא מקבל... וכפי מדת נתינתו והשפעתו לצד שכנגדו, כך חושב שמגיע לו יותר ויותר... ומתחיל לדרוש זאת בתוקף, ודרכה של מחלוקת שהוא כ"בדקא דמיא" שמתחיל בדברים פעוטים ועולה ומתגבר עד שהופך ללהבה אשר קשה לכבותה.

לאור זאת אם ישתנה המבט בין הצדדים ומגמת כל צד תהיה היאך להשפיע אחד לשני יותר ממה שיקבלו, אר-אז ישכנו תמיד השלום והשלוח ביניהם ואשרי להם בזה ובבא.

ודבר זה הוא כלל ויסוד חשוב לכל החיים. הן בין איש לאשתו והן בין איש לרעהו, שאם רוצים להמשיך שפע ברכה, אזי העצה היחידה היא שכל השאיפה תהיה אך ורק להשפיע. לרצות תמיד לתת מאשר לקבל. ועל ידי כך מעוררים כח ההשפעה מלעילא.

ולכן - מוסיף הגרי"מ שכטר - כשאדם מופיע במאורע מסויים ומטרתו לקבל כבוד ושררה, אזי לא רק שהוא לא מקבל את מה שרוצה, אלא אף יוצא מדוכדך ובהרגשה שלא קיבל את המגיע לו. אולם אם יכנס במטרה לתת ולהשפיע, אזי יצא שמח ושבע רצון יותר ממה שנכנס.

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א (בספרו **טובך יביעו**) הביא מדבר חז"ל "מרשם" בדוק כיצד להנצל מכל אויב ופגע רע: על הפסוק "כי חרבך הנפת עליה ותחללה" (שמות כ"ב) כותב רש"י: "ועוד, שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, לפיכך לא יבוא עליו כורת ומחבל, והרי הדברים קל וחומר, ומה אבנים שאינן רואות ולא שומעות ולא מדברות, ע"י שמטילות שלום אמרה תורה לא תניף עליהם ברזל, המטיל שלום בין איש לאשתו בין משפחה למשפחה ובין אדם לחברו, על אחת כמה וכמה שלא תבואהו פורענות.

בספר ליקוטי יהודה (בראשית) מביא את דבריו של **כ"ק האדמו"ר מגור בעל אמרי אמת** בחשיבות הגדולה של השלום, וכה אמר: "ישראל סבא, בכל צרה היתה העצה שלו, לרדוף אחרי השלום! כנאמר "לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן", כיון שהיתה לו מלחמה עם עשו, אמר לבניו: ראשית כל תעשו שלום ביניכם, כי אז ננצח את עשו, כמו שאכן כך היה.

גדול השלום...

כ"ק האדמו"ר מגור רבי אברהם מרדכי אלטר זצ"ל בעל אמרי אמת היה ידוע כאוהב שלום ורודף שלום. למען השלום היה מוכן לעשות הכל. שום מחיר ומאמץ לא נחשב בעיניו יקר מדי, לצורך השכנת שלום ואהבה ואחוה בין שבטי ישראל ובין איש לרעהו.

בהרבה מקרים מחל על כבודו, התנהג בביטול עצמי, ויתר על עמדות ציבוריות וכיוצא בזה, ובלבד שיתרבה שלום בישראל.

"אני באתי לעולם כדי להשכין שלום" אמר פעם לגיסו **הרה"ק מבנדין** זצ"ל. ובאמת האגרות ששיגר למקום בארה"ב, שיתעורר שם ויכוח במנהגי התפלה, כתב: "אם אין שלום אין כלום".

הוא דגל בוותרנות יתירה, והורה לאנשים די בכל אתר, שיהיו מוותרים לאנשים מחוג אחר של יראי ה' אפילו ויתורים מפליגים, לרבות ויתורים שלא נראו מוצדקים, מפני הטעם המכריע שחז"ל אמרו (ב"ר לח"ו) "גדול השלום ושנואה המחלוקת".

ראש גולת אריאל

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- מהי הסגולה הפלאית לרפואת כל חולה, כפי שמסר הגרי"ש אלישיב שליט"א בשם אחד מגדולי ישראל ?
- מדוע הקפיד החתם סופר שלא להעמיד בארון הספרים את ספר "הפני יהושע" ליד ספר "התומים" ?
- כיצד שיכנע הגרי"ז גוסטמאן זצ"ל את שר הבטחון דאז מר ש.פ. להעניק אשור דחיה מהצבא גם לתלמידים בישיבות חדשות ?
- מה השיב הסטייפלער כשנשאל, בימי המלחמה כמה פרקי תהלים לומר ?
- מה גרם לאשה (שפויה לחלוטין) להתנפל ברחובה של עיר על הרה"ק רבי יצחק מוורקא זצ"ל ולהכות אותו ולגדפו לעיני כולם ?
- כיצד קרה שהתינוקת של הגר"י רודרמן זצ"ל נעלמה מהעריסה, בשעה שנענע אותה, והיה בטוח שנגנבה ?
- מאיזה פסוק הוכיח הגר"י צדקה זצ"ל לראשי המדינה שאם כל הבנים שלנו יעסקו בתורה לא נצטרך לחיילים בצבא ?
- מנין שיש בכח התורה שלומד תלמיד חכם כדי להגן אישית על עצמו ואינו צריך לשמירה נוספת ?
- היאך יתכן מעשה שהיה, שנשיכת עקרב הצילה משפחה שלימה ממות בטוח ?
- מדוע רק תלמידי חכמים "מרבבים שלום בעולם" יותר מכל אדם אחר ?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר החדש

איש לרעהו-ויקרא (פרשת בחקותי עמודים תרטו-תרנד)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות. לפרטים: 02-5869073

המתנה האידיאלית והמוצלחת - להורים, למחנכים ולכל המשפחה

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

"ישראל - גומלי חסדים!"

השיבה בנחישות - "חשבתי על כך רבות, למדתי הרבה והגעתי למסקנה שאני רוצה להתגייר. אני רוצה להיות יהודייה!"

בהתאם לדרישת ההלכה ניסה הרב להניע אותה מהצעד הקיצוני. הוא הזכיר לה שהדבר יקלקל את מעמדה כאשה בעלת תפקיד מבוקש וישנה לחלוטין את אורח חייה. אך למרות טיעוניו התעקשה שלא לשנות את דעתה. "אני רוצה להיות יהודייה" שבה ואמרה. "אינני מפחדת מקשיים!" כשראה הרב שהיא רצינית וכוונותיה טהורות, אמר, "מוקדם מידי להתגייר. עליך ללמוד יותר ולהבין יותר את הצעד שאת עומדת לעשות. לאחר מכן, נראה מה לעשות".

* * *

במשך יותר משנה המשיכה ללמוד יהדות. היא הקפידה על כשרות ועל רוב הלכות השבת, ועשתה רושם שאיננה מתכוונת לסגת מהחלטתה. באותה תקופה החלה תופעה מעניינת בבית החולים של הקהילה, וגברת גרוסמן סיפרה על כך לבעלה.

"האם יודע אתה כמה הרבה נשים שומרות תורה ומצוות יולדות בבית החולים המקומי?" שאלה אותו - כן, כמובן - השיב הרב "רבות מהן אף מגיעות מפרברים רחוקים". נכון - המשיכה גברת גרוסמן - "וכעת, בפעם השלישית בתוך חודשיים, גילתה יולדת 'חבילת הפתעה' ליד מיטתה. היו שם בגדים חדשים לתינוק, חיתולים ומוצרים נוספים, והמחאה על סך מאתיים וחמישים דולר!"

"מי הניח את החבילה?", שאל הרב. - זוהי הנקודה, אף אחד אינו יודע!

משהוסיפו החבילות להגיע באופן מסתורי לחדריהן של יולדות נזקקות, החליט הרב גרוסמן לחקור בעניין. הוא שוחח עם האחיות הראשיות שידעה את זהות הנדבן המסתורי, אך לא רצתה בתחילה לחשוף אותה. לאחר שהרב שכנע אותה, הסכימה לבסוף לגלות את הסוד.

"שהרב, בבקשה, לא יגלה לאף אחד שאמרת" ביקשה בלחש "זוהי האשה המפורסמת שהשאירה את החבילות. היא ביקשה ממני שאדווה לה בכל פעם שמישהי יולדת, אך היא רצתה שהדבר ישמר בסוד".

* * *

ולא ידעה אותה אישה עד כמה השפיע אותו מעשה חסד על חייה:

כאשר שמע הרב גרוסמן שהיא העומדת מאחורי מעשה חסד של 'מתן בסתר' בדרגה כה גבוהה, הגיע למסקנה שהיא בשלה לשלב הגיור! הלוא אחד מהסימנים היסודיים של ישראל זה "גומלי חסדים!"...

הוא שלח אותה מיד לבית דין מוסמך, והגיור התבצע.

רצתה לגמול חסד עם אחרים - וגמלה עם עצמה!...

הסיפור מושלם גם כן, אך היה לו עוד המשך - מדהים יותר. שיובא בס"ד בהמשך!

הסיפור המדהים הבא, הובא בשעתו ב'משמחי לב'. אנו שמחים על ההזדמנות להפיץ אותו ברבים על מנת שהמסר הנוקב שלו יחלחל בלב כולנו!

* * *

הרב רפאל גרוסמן שימש כרב בית הכנסת בעיר ניו ג'רסי שבארזה"ב בשנות השישים (למניינם).

שבת אחת, בזמן תפילת שחרית, שמע לפתע קול המולה נרגשת מכיוון עזרת הנשים. הוא השתעל קלות בכדי לסמן להן להשתתק, אך בינו לבין עצמו תהה מה יכול היה לגרום לרעש הפתאומי.

"מה קרה היום?" שאל את אשתו כשחזרו לביתם אחרי התפילה. "בזמן קריאת התורה נכנסה לפתע אישה לבית הכנסת, וכמה מן הנשים זיהו אותה כבעלת תפקיד מתרבות הגויים ומפורסמת באירופה", הסבירה אשתו. "נו, וזוהי סיבה לדבר בזמן קריאת התורה!" התפלא הרב גרוסמן.

"זה באמת לא הגיוני", הסבירה גברת גרוסמן, "עד כמה שידוע לי, היא איננה יהודייה". הרב החליט, שאם היא תגיע שוב בשבת הבאה, יש לברר אודות המניעים לבואה. (האם היא מכינה תכנית על אורח החיים היהודי?...)

בשבוע שלאחר מכן שבה האשה לבית הכנסת והפעם התאפקו הנשים במקום ולא הקימו מהומה כבפעם הקודמת. אך מיד לאחר סיום התפילה חמקה מן המקום מבלי שאשת הרב הספיקה לשוחח עמה. "אם היא תבוא שוב, פני אליה מיד ואמרי לה שאני מעוניין לשוחח אתה", ביקש הרב גרוסמן. ואומנם בשבת שלאחר מכן הצליח סוף סוף הרב להפנות אליה שאלות מתבקשות.

בתשובה לשאלת הרב נקבה בשמה המלא, בקול שקט. "מה מביא אותך לבית הכנסת שלנו?" ביקש הרב להבין. "האם את חדשה באזור?" - "כן". השיבה וסיפרה שבמשך השבוע היא טרודה בהופעות, אך "בחופשת סופי השבוע אני מגיעה לכאן".

"האם את יהודייה?" שאל הרב ישירות. - "לא, אינני יהודייה" השיבה במבוכה קלה. "מותר לי לשאול מדוע, אם כן, את מגיעה לבית הכנסת בכל שבוע?" - "אינני יודעת", השיבה האשה בפשטות. "בכל פעם שאני עוברת במקום, אני חשה תחושה פנימית חזקה שעלי להיכנס".

וכך המשיכה לבוא לבית הכנסת בכל שבת. היא לא עשתה דבר חוץ מלהביט סביבה, אך בכל זאת המשיכה לבוא. כך נמשך הדבר מספר חודשים, עד ששבת אחת ראתה אותה הרבנית גרוסמן יושבת ומתפללת מתוך סידור. "אני רואה שאת מתפללת", פנתה אליה בשאלה. "כן" השיבה "למדתי עברית וכעת אני מתפללת כראוי!"

חצי שנה לאחר מכן, ביקשה האישה לשוחח עם הרב גרוסמן. "רבי", פתחה, "אני זקוקה לעזרתך. ליבי אומר שעלי להיות יהודייה". - "את רוצה להתגייר?", שאל הרב מופתע "כן" -